

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124012490
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2124012490.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 18.11.2024, č.k.: 110PP/41/2024-55, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.06.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamietá.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“ v príslušnom gramatickom tvare) zo dňa 18.11.2024, č.k.: 110PP/41/2024-55 rozhodol nasledovne (citácia):

„ Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 66 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona sa návrh odsúdeného: A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., t.č. v ÚVTOS Leopoldov o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 13.09.2023, sp. zn. 17T/21/2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.02.2024, sp. zn. 5To/183/2023, zamietá.“

2. Proti uvedenému uzneseniu podal odsúdený na verejnom zasadnutí sťažnosť. Prokurátor sa na verejnom zasadnutí vzdal práva na podanie sťažnosti.

3. Podanú sťažnosť odsúdený odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 10.01.2025 v znení doplnení. Odsúdený cestou obhajcu uviedol (skrátene), že:

3.1. Prvostupňový súd vo svojom odôvodnení napadnutého uznesenia skonštatoval, že z troch podmienok, jednej formálnej a dvoch materiálnych bola splnená len formálna podmienka. Odsúdený nesúhlasí s konštatáciou o nesplnení druhej a tretej materiálnej podmienky a to, že plnením svojich pracovných i mimopracovných úloh vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu preukázal polepšenie a je dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného po prepustení na slobodu.

3.2. Prvostupňový súd nesplnenie prvej materiálnej podmienky odôvodnil tým, že odsúdený polepšenie vo výkone trestu nepreukázal, čo odôvodnil len jednou disciplinárnou odmenou a tým, že pozná podmienky vo výkone trestu a týmto som sa iba prispôbil. Ďalej dôvodil, že si doteraz nevytvoril podmienky na preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. K uvedenej argumentácii odsúdený uvádza, že práve naopak má za to, že polepšenie preukázal najmä svojou prácou, keďže má vzdelanie v stavebnej oblasti a sám vykonal v ústave penzum prác, ktorých hodnota by sa pohybovala v desiatkach tisíc eur (vystierkoval a vymaľoval celé oddelenie), čím prispel k zlepšeniu stavu samotného ústavu. Konštatácia o nevytvorení si podmienok na viac disciplinárnych odmien je nepresná, keďže disciplinárne odmeny sú limitované potrebným časom (nie je možné získať viac disciplinárnych odmien za krátky čas).

3.3. Skutočnosť, že si odsúdený nevytvoril podmienky na preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia nie je pravdivá, nakoľko sa o túto možnosť neuchádzal z dôvodu, že v ústave Leopoldov mohol vykonávať prácu, ktorú ovláda a v inom ústave by táto možnosť nebola garantovaná. Má ale za to, že uvedené nie je v žiadnom prípade zákonnou podmienkou pre podanie žiadosti o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Dovoľuje si požiadať o doplnenie dokazovania ohľadom jeho tvrdení dopytom na ústav Leopoldov s konkrétnym vyjadrením, aké práce a v akom rozsahu vykonával, nakoľko má za to, že aj druh a rozsah práce je pre posudzovanie nápravy odsúdeného potrebné skúmať. Zároveň žiada o zaktualizovanie správy riaditeľa ústavu, keďže od verejného zasadnutia na prvostupňovom súde už uplynul značný čas.

3.4. Tvrdenie prvostupňového súdu, že to, že sa k žiadosti pripojili rodičia odsúdeného z čoho vyplynulo, že je s nimi v kontakte a preto je tu obava, že sa po prepustení s nimi, bude stretávať je absurdná. Odsúdený má za to, že výkon nepodmienečného trestu nemá slúžiť na to, aby odsúdený úplne pretrhol väzby so svojim rodinným príslušníkom, ktorý bol v jeho trestnej veci zároveň poškodeným a takáto úvaha je absolútne scestná. Vo svojom výsluchu odsúdený vysvetlil, že ku konfliktným situáciám dochádzalo z dôvodu, že žil so svojim otcom v jednej domácnosti, čo sa v určitom čase prejavovalo „ponorkovou chorobou“. Toto ale vyriešil tým, že aj napriek skutočnosti, že je vo výkone trestu odňatia slobody, vybudoval si vzťah s priateľkou D. E., ktorá potvrdila, že po prepustení na slobodu bude bývať u nej v F., čím by sa odstránilo to, čo v minulosti viedlo ku konfliktom s jeho otcom a to bývanie v jednej domácnosti. Predmetnú skutočnosť o realizovaní návštev svojej partnerky potvrdil vo svojej správe aj riaditeľ ústavu. Zároveň uviedol, že vzhľadom k svojmu vzdelaniu nemá žiaden problém získať si prácu. V tejto veci navrhuje doplniť dokazovanie a vypočuť ako svedka D. E. z adresy G. X, F..

3.5. Odsúdený má za to, že jeho snaha a zároveň vôľa otca zostať navzájom v kontakte a to najmä z dôvodu jeho zdravotného stavu, nemôže byť v žiadnom prípade odsúdenému na ťarchu, keďže súd môže v rámci podmienčného prepustenia zároveň nariadiť probačný dohľad a určiť odsúdenému primerané obmedzenia a povinnosti v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 Trestného zákona a § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona. Odsúdený má za to, že je absurdné očakávať od odsúdeného, aby vo výkone trestu pretrhol úplne z rodinou kontakty a práve konštatácia kontaktu s rodinou spolu s návštevami je potvrdením, že sa vo výkone trestu polepšil a snaží sa o nový život.

3.6. Odsúdený nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, že druhá materiálna podmienka vedenia riadneho života splnená nie je. Ako už skôr uviedol, preukázal akým spôsobom vo výkone trestu svojou prácou ako aj dodržiavaním mimopracovných úloh preukázal polepšenie. Jednak vykonával odbornú prácu, z ktorej profituje samotný ústav, zlepšil vzťah s otcom, ako aj s celou rodinou, našiel si známosť, s ktorou hodlá žiť po prepustení na slobodu, má zabezpečenú legálnu prácu a tak už len z týchto skutočností, je tvrdenie, že k trestnej činnosti má len formálne kritický postoj nesprávne, keďže si dôvody, pre ktoré sa dopustil trestnej činnosti voči svojmu otcovi identifikoval (potreba nájsť si vlastné bývanie, partnerku a prácu) a uskutočnil kroky potrebné na elimináciu potenciálnych konfliktov s otcom do budúcnosti.

3.7. Tvrdenie prvostupňového súdu, že úplná náprava odsúdeného je možná len v prípade vykonania celého trestu odňatia slobody je absolútne arbitrárne a nezaložené na žiadnom dôkaze. Z odpisu registra trestov odsúdeného je zrejme, že už v minulosti bol odsúdený a to aj na podmienčný ako aj na nepodmienečný trest odňatia slobody; taktiež bol opätovne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý aktuálne vykonáva. Rozdiel, medzi predchádzajúcimi trestami a aktuálnym trestom sú však jeho konkrétne kroky a snaha o zmenu života, tak aby žil riadny život. Osamostatnenie sa od rodičov, nájdenie si partnerky a práce sú konkrétnymi výsledkami jeho napravenia sa vo výkone trestu, kde ich úprimnosť je zároveň možné sledovať súčasným uložením probačného dohľadu.

3.8. Vyhovenie žiadosti odsúdeného by zároveň bolo signálom, že aj penitenciárny systém dokáže dať odsúdenému šancu svojím životom po prepustení dokázať skutočnú nápravu, kde na rozdiel od času po vykonaní celého trestu by bol po podmienčnom prepustení stále pod „hrozbou“, že keď sa v skúšobnej dobe neosvedčí, zvyšok trestu bude musieť vykonať, čo je pre neho o to väčšia motivácia zaradiť sa do riadneho života.

3.9. Z vyššie uvádzaných dôvodov má preto zato, že skutočnosti uvádzané prvostupňový súdom v odôvodnení napadnutého uznesenia sa zakladajú na nesprávnom právnom posúdení veci, ako aj na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, resp. ich nesprávnom vyhodnotení jedotlivo a vo vzájomných súvislostiach.

3.10. Vzhľadom k vyššie uvádzaným dôvodom odsúdený navrhuje, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len „sťažnostný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) v zmysle ustanovenia § 194 ods. 1, písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že žiadosti odsúdeného vyhovie a uloží mu primeranú skúšobnú dobu, probačný dohľad a primerané

povinnosti a obmedzenia, resp. na základe ustanovenia § 194 ods. 1, písm. b) Trestného poriadku napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zruší a uloží prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

4. Sťažnostnému súd bolo následne doručené doplnenie sťažnosti odsúdeného, ktorého prílohou bolo podanie partnerky odsúdeného D. E. zo dňa 29.01.2025, v ktorom táto uvádza, že má k odsúdenému hlboký emocionálny vzťah. S odsúdeným je v každodennom kontakte, telefonickom, listovom a podľa možnosti aj osobnom. Poukazuje na plány a ambície do budúcnosti a na napravený vzťah odsúdeného k jeho otcovi. Po prepustení je ochotná odsúdenému poskytnúť ubytovanie v ich byte na adrese G. X, F.. Súčasťou podania bola písomné vyhlásenie odsúdeného, že bude po prepustení viesť riadny život, rozvíjať partnerský vzťah. Má prax v stavebníctve a spôsobilosť vykonávať stavebný dozor, študoval dejiny umenia na Trnavskej univerzite, jeho pracovné uplatnenie je bezproblémové. Svoje prechádzajúce správanie úprimne ľutuje a v budúcnosti bude dodržiavať stanovené obmedzenia a viesť riadny život. Súčasťou podania bolo písomné vyjadrenie A. B. st., ktorý žiada súd o podmiennečné prepustenie svojho syna.

5. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

6. Sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

7. Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Návrh odsúdeného zamietol z dôvodu, že hoci odsúdený spĺňa formálnu podmienku (vykonanie potrebnej časti trestu odňatia slobody), nespĺňa prvú materiálnu podmienku (vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie) a druhú materiálnu podmienku (dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného po jeho podmiennečnom prepustení na slobodu).

8. V odôvodnení prvostupňový súd k nesplneniu prvej materiálnej podmienky uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že odsúdený nespĺnil ani prvú materiálnu podmienku, keďže odsúdený polepšenie vo výkone trestu odňatia slobody podľa názoru súdu nepreukázal. Odsúdený už predtým bol vo výkone trestu odňatia slobody, teda podmienky v rámci ÚVTOS pozná. Z hodnotenia riaditeľom ÚVTOS vyplýva, že plní ciele stanovené programom zaobchádzania, je pracovne zaradený, ale počas celého aktuálneho obdobia výkonu trestu odňatia slobody si vytvoril podmienky na získanie iba 1 disciplinárnej odmeny, čo je podľa názoru prvostupňového súdu málo. K spáchanej trestnej činnosti zaujíma formálne kritický postoj. Podľa názoru prvostupňového súdu tak u odsúdeného k polepšeniu nedošlo, pretože súd skúma a hodnotí celý priebeh výkonu trestu odňatia slobody a správanie odsúdeného. Odsúdený prevažne len dodržiava pravidlá výkonu trestu, čo je ale elementárna povinnosť každého väzňa. V kontexte faktu, že odsúdený už v minulosti bol vo výkone trestu odňatia slobody, teda je mu dobre známy režim výkonu trestu, súd zastáva názor, že zo strany odsúdeného aktuálne ide len o formálne prispôbenie sa podmienkam výkonu trestu, nie o skutočný prejav jeho polepšenia tak, ako ho má na mysli citované ustanovenie zákona. Prvostupňový súd zároveň poukazuje na to, že odsúdený aktuálne vykonáva trest odňatia slobody v strednom stupni stráženia, teda doposiaľ si nevytvoril podmienky na preradenie do minimálneho stupňa stráženia. Zároveň prihliadol na povahu spáchaného trestného činu, za ktorý v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody, keď odsúdený spáchal prečin nebezpečného vyhrážania, kde poškodeným je jeho otec. Menovaný bol pritom už opätovne odsúdený za prečin nebezpečného vyhrážania, čiže rovnakej trestnej činnosti sa dopúšťal opakovane. Otec odsúdeného sa pritom k žiadosti odsúdeného o jeho podmiennečné prepustenie pripojil, teda stále sú s odsúdeným v kontakte. Aj z vyjadrení odsúdeného o potrebnej starostlivosti otca je predpoklad, že odsúdený sa s poškodeným bude stretávať aj naďalej.

9. Prvostupňový súd pri posudzovaní druhej materiálnej podmienky uviedol, že ani túto nepovažoval za splnenú pretože ak nie je splnená prvá materiálna podmienka, zo svojej podstaty nemôže byť splnená ani druhá materiálna podmienka, nakoľko ak nie je preukázané polepšenie odsúdeného, potom platí, že od odsúdeného nemožno očakávať vedenie riadneho života v prípade jeho prepustenia na slobodu. Keďže pre nesplnenie prvej materiálnej podmienky nemôže byť splnená druhá materiálna podmienka, nie je daný dôvod na to, aby sa súd bližšie zaoberal splnením druhej materiálnej podmienky. Prvostupňový súd

preto zastáva názor, že úplnú nápravu odsúdeného je možné dosiahnuť len úplným výkonom uloženého trestu odňatia slobody.

10. S poukazom na vyššie uvedené prvostupňový súd návrh odsúdeného na jeho podmiennečné prepustenie zamietol.

11. Preskúmaním konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia sťažnostný súd zistil, že toto bolo vykonané v súlade so zákonom, keď prvostupňový súd nariadil a vykonal verejné zasadnutie, na ktorom vypočul procesné strany, oboznámil listinné dôkazy a dal odsúdenému možnosť dostatočne realizovať jeho práva, ktoré mu vyplývajú z ustanovení Trestného poriadku.

12. Pokiaľ ide o správnosť napadnutého výroku, sťažnostný súd je názoru, že skutočnosti, ktoré vyplývajú zo spisového materiálu a ktoré boli uvedené aj v napadnutom uznesení, neumožňujú v prípade odsúdeného vyhovieť jeho návrhu na podmiennečné prepustenie. Zistenia a závery, ktoré v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza prvostupňový súd, a ktoré sú uvedené v tomto uznesení, považuje sťažnostný súd za relevantné, ktoré sú rozhodujúce pre vyvodenie záveru o tom, či čiastočný výkon trestu odňatia slobody splnil svoj účel do tej miery, aby bolo možné rozhodnúť o tom, že odsúdený nebude vo výkone tohto trestu odňatia slobody naďalej pokračovať. Záver prvostupňového súdu o nesplnení podmienok pre podmiennečné prepustenie je preto správnym.

13. Sťažnostný súd pre zvýraznenie správnosti úvah prvostupňového súdu opakuje, že pokiaľ ide o splnenie prvej materiálnej podmienky, sám sťažnostný súd si vyžiadal doplnenie hodnotenia správania odsúdeného poskytnutého Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov a z tohto nevyplývajú relevantné skutočnosti v takom rozsahu, aby svedčali o polepšení odsúdeného. Správanie odsúdeného je hodnotené ako prijateľné, resp. na požadovanej úrovni, disciplinárne potrestaný nebol, má vykázany negatívny poznatok ohľadom neustrojenia na chodbe podľa ustálených vzorov. Doposiaľ bol 2 krát disciplinárne odmenený (27.04.2024 a 28.04.2025, v oboch prípadoch za plnenie pracovných povinností). Je umiestnený vo výstupnom oddiele, kde sa zúčastňuje aktivít zameraných na život po prepustení z výkonu trestu, vrátane vzdelávacích aktivít. Počas výkonu trestu bol v predchádzajúcom období zaradený na dvoch pracoviskách, aktuálne na pracovisku zameranom na prípravu pekárenských výrobkov, kde si pracovné povinnosti plní k spokojnosti nadriadených a k práci pristupuje zodpovedne a taktiež sa zapája do prác na zlepšenie prostredia ústavu, pričom vykonával pomocné práce na pracovisku zameranom na stravovanie. Sociálny kontakt udržiava s družkou a matkou prostredníctvom korešpondencie, telefonovania a videohovorov. Na sociálny kontakt s družkou využíva formu návštev. Korešpondenčne udržiava kontakt aj s inými osobami. Vzťahy v rodine odsúdený považuje za funkčné. V rámci programu zaobchádzania je vedený k aktívnemu zúčastňovaniu sa aktivít výstupného oddielu, získaniu pozitívneho pohľadu na budúcnosť, stabilizovaniu finančnej situácie a k záujmu o poradenstvo vo vzťahu k uplatneniu sa na trhu práce. Postoj k trestnej činnosti je kritický, odsúdený plne akceptuje svoju zodpovednosť za kriminálne správanie. Stanovené ciele programu zaobchádzania plní. Resocializačná prognóza je u odsúdeného podľa nástroja hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti CRA menej priaznivá. Riziko recidívy trestnej činnosti je stredné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odporúča riaditeľ ÚVTOS podmiennečné prepustenie odsúdeného a v prípade podmiennečného prepustenia odsúdeného odporúča probačný dohľad.

14. K sťažnostným tvrdeniam odsúdeného, že prvostupňový súd ignoroval pracovný výkon odsúdeného v podmienkach ÚVTOS, v tejto súvislosti sťažnostný súd uvádza, že v prípade osoby odsúdeného nie je možné identifikovať problém v jeho správaní v plnení pracovných povinností, k týmto sa kladne vyjadril aj riaditeľ ÚVTOS, avšak plnenie pracovných povinností a pracovné návyky sú (vo všeobecnosti) iba jedným z aspektov správania odsúdených. Správne poukázal prvostupňový súd na fakt, že o preukázaní polepšenia odsúdených môžu svedčiť aj uložené disciplinárne odmeny a absencia disciplinárnych trestov, či iných negatívnych poznatkov. Odsúdený má vykázané 2 disciplinárne odmeny za obdobie výkonu trestu (bez zohľadnenia predchádzajúcej krátkej väzby) od 01.12.2022 do 02.06.2025 (kedy bolo hodnotenie spracované a aktuálne), teda cca 2,5 roka. Záver prvostupňového súdu (v momente vyslovenia záveru prvostupňovým súdom mal tento vykázanú iba 1 disciplinárnu odmenu) je preto aktuálny aj v súčasnosti. Ak odsúdený argumentuje, že získanie disciplinárnej odmeny vyžaduje istý typ aktivity, potom možno spoľahlivo uzavrieť, že neexistuje žiadna zákonná prekážka, ktorá by odsúdenému bránila v získaní väčšieho počtu disciplinárnych odmien, pričom podľa poznatkov sťažnostného súdu neexistuje ani žiaden podzákonných predpis, či iná prax ÚVTOS, ktorá by odsúdených vylučovala zo získania napríklad 1 disciplinárnej odmeny za 6 mesiacov (a to nielen v oblasti pracovnej aktivity, ale napríklad aj za rozvoj osobnosti).

15. Pokiaľ ide o argumentáciu odsúdeného, že záver prvostupňového súdu o neplnení predpokladov pre preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia je nesprávny, nakoľko odsúdený sa o takýto postup ani neusiloval, keďže v ÚVTOS Leopoldov má vytvorené lepšie pracovné podmienky, ako by mal

v inom ústave, k tomuto je nutné uviesť nasledovné. V zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona je súd konajúci o podmieničnom prepustení odsúdeného povinný zohľadniť, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Z uvedeného je celkom zjavné, že zákonná úprava zvyhodňuje odsúdených, ktorí vykonávajú trest v ústavoch s minimálnym stupňom strázenia, preto odsúdený zaradený v ÚVTOS so stredným stupňom strázenia je v zásade menej bonifikovaný ako odsúdený zaradený do minimálneho stupňa strázenia. Uvedené automaticky nevylučuje ostatných odsúdených z nároku na podmieničné prepustenie, ide však o okolnosť svedčiacu v ich neprospech. Pokiaľ odsúdený argumentuje lepšími pracovnými možnosťami v ÚVTOS Leopoldov pre jeho osobu, tento argument môže byť pravdivý (závisí od konkrétneho prípadu a predispozície každého odsúdeného), ak však odsúdený takto postupoval, musel si byť vedomý, že v prípade žiadosti o podmieničné prepustenie musí byť nedostatok tohto kritéria minimálne kompenzovaný iným spôsobom (napr. vyšší počtom odmien). U odsúdeného však nie je vykázané výsostne pozitívne hodnotenie, počet jeho odmien nie je možné označiť ani ako nadpriemerný. Poukaz na pracovnú aktivitu sťažnostný súd akceptuje, avšak uvedené samé o sebe nepostačuje, keďže u osoby odsúdeného ani nikdy nebolo tvrdené, že by to bola práve absencia pracovnej schopnosti tou okolnosťou, ktorá by u jeho osoby bola primárnym kriminogénnym faktorom. Celkovo správanie odsúdeného nie je možné označiť ako výrazne nadpriemerné a odôvodňujúce aplikáciu tak výnimočného inštitútu, ako je podmieničné prepustenie.

16. V prípade odsúdeného, jeho polepšenie nevyplýva zo žiadnej časti hodnotenia, záver hodnotiacej správy odsúdeného vyznieva síce pozitívne (odporúčanie riaditeľa odsúdeného podmienične prepustiť s probačným dohľadom) a je z nej zrejmé, že sa odsúdený adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody, avšak na druhej strane nijako svojou pozitívnu aktivitou nevybočuje z priemeru a v sumáre nevybočuje z radu režimovo prispôsobených väzňov. Odsúdený doposiaľ preukázal čiastočne zvýšenú snahu po náprave, vyvinul snahu, avšak túto sťažnostný súd nemôže hodnotiť ako dostatočnú aj preto, že pri odsúdenom ide o osobu, ktorá nie je v ÚVTOS po prvýkrát. V tomto smere nejde o kladenie prísnejších kritérií na osoby opakovane umiestnené vo výkone trestu odňatia slobody, ale o konštatovanie reálne existujúcej skutočnosti. Plnenie si základných povinností vo výkone trestu je nevyhnutnou podmienkou ako samotnej adaptácie, tak aj celého priebehu výkonu trestu odňatia slobody, čo ale nemožno považovať za prejav jeho vyššej aktivity plnenia si svojich povinností a polepšenia sa. To znamená, že ak sa odsúdený vo výkone trestu dobre správa, automaticky to neznamená, že sa polepšil a tým splnil prvú materiálnu podmienku. Odsúdený zastáva názor, že proces jeho nápravy je dovŕšený, ide však len o jeho subjektívny názor, ktorý sťažnostný súd nezdieľa. Je síce zrejmé, že odsúdený vie plniť požiadavky, správať sa požadovane a získať aj odmeny, nejde však u neho o dlhodobý a bezproblémový stav, pričom pri hodnotení jeho osoby, zohľadniac jeho plusy a mínusy musel sťažnostný súd uzavrieť, že ide o správanie osoby nedosahujúce v sumáre kvalitu potrebnú na pozitívne vyhodnotenie prvej materiálnej podmienky. Možno tiež dodať, že hodnotenie správania odsúdeného nie je možné vyhodnotiť ako absolútne bezproblémové, pričom vzhľadom na znenie ustanovenia § 64 ods. 2 Vyhľadky MS SR č. 368/2008 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení od 01.01.2024, nie je dokonca na odporúčací záver hodnotenia riaditeľa ani vyžadované úplné splnenie podmienok, z čoho možno dovodiť, že ani riaditeľ ÚVTOS nepovažoval osobu odsúdeného za osobu s dostatočne vzorným správaním, keďže pri jeho osobe mohol odporučiť prepustenie bez obmedzení, čo ale neurobil. Pritom ide o iba odporúčanie stanovisko. Je nepochybné, že odsúdený vyvinul istú formy snahu o nápravu, na druhej strane, ale nie je možné jeho snahu vyhodnotiť ako konštantnú a dostatočne efektívnu.

17. Za chybný možno jednoznačne označiť postup prvostupňového súdu, v ktorom sa tento po konštatovaní nesplnenia tzv. prvej materiálnej podmienky (polepšenia odsúdeného vo výkone trestu) uspokojil s konštatovaním, že v takomto prípade nemôže byť splnená ani druhá materiálna podmienka (predpoklad vedenia riadneho života po výkone trestu). To nezabavuje prvostupňový súd povinnosti analyzovať aj tento aspekt splnenia/nesplnenia podmienok podmieničného prepustenia odsúdeného. Je totiž právom odsúdeného, aby sa konajúce súdy vyjadrili k jeho veci komplexne, nielen k niektorému čiastkovému parciálnemu aspektu. V tomto smere je nutné uviesť, že pre etapu tzv. vykonávacieho konania (do ktorej spadá aj konanie o podmieničnom prepustení odsúdeného) nie je charakteristická rovnaká ingerencia konajúceho súdu, ako pre etapu tzv. primárneho konania pred súdom, inými slovami priebeh vykonávacieho konania je v podmienkach Slovenskej republiky charakterizovaný vyšetrovacou kompetenciou konajúcich súdov, nie až v takej miere obmedzenou, ako napríklad v prípade konania o podanej obžalobe. Nie je preto možné sa uspokojiť s jednoduchým poukazom na pasivitu odsúdeného a prokurátora, ale je nutné zo strany súdu vykonať aspoň také dokazovanie, ktoré nevybočuje z rámca efektívneho konania, ale (a to práve s poukazom na predmetnú trestnú vec) rozhodnutie založiť na odôvodnení všetkých pre právne posúdenie veci významných okolností. Len takéto odôvodnenie potom splní účel negatívneho rozhodnutia o podmieničnom prepustení, z ktorého môže odsúdený aspoň

interpretáciou odvodit', ktoré aspekty jeho života a správania sú dôvodom pre negatívne rozhodnutie a tieto poprípade zlepšiť, či úplne eliminovať, alebo napríklad aj vyvážiť pozitívnymi elementami.

18. Odsúdený je osobou doposiaľ 10-krát súdne trestanou za prevažne násilnú trestnú činnosť s opakovaným výskytom odsúdení za prečin nebezpečného vyhrážania. Na osobu odsúdeného bolo pôsobené výkonmi podmienených aj nepodmienených trestov (5. záznam v registri trestov – trest vo výmere 28 mesiacov nepodmienenčne, 7. záznam v registri trestov – trest vo výmere 8 mesiacov nepodmienenčne, 8. záznam v registri trestov – trest vo výmere 18 mesiacov podmienenčne s probačným dohľadom a zákazom konzumácie návykových látok, následne premenený na nepodmienenčný trest, 9. záznam – trest vo výmere 4 mesiace nepodmienenčne, a aktuálne vykonávaný trest [v poradí 10.] vo výmere 20 mesiacov nepodmienenčne). Nejde teda len o posúdenie trestnej minulosti, ale o zohľadnenie osoby odsúdeného v jeho komplexe, vrátane zohľadnenia špeciálnej recidívy jeho osoby. Špeciálna recidíva odsúdeného nepochybne svedčí v prospech záveru, že predchádzajúce trestné stíhanie a odsúdenie na odsúdeného zjavne nemalo požadovaný preventívny a resocializačný účinok, keďže mu nezabránilo v ďalšom, rovnakom páchaní úmyselnej trestnej činnosti rovnakej povahy. V osobe odsúdeného teda možno badať osobu s určitými sklonmi k páchaniu násilnej trestnej činnosti, ktorá ani pod vplyvom uložených trestov nezmenila svoj postoj k právnemu poriadku a k dodržiavaniu právnych noriem. Riziko recidívy sa u osoby s takýmto spôsobom života javí ako veľmi pravdepodobné a vysoké.

19. V prípade osoby odsúdeného boli tomuto v minulosti ukladané aj ochranné liečenia, konkrétne protitoxikomaničné (6. záznam v registri trestov) a protialkoholické (8. záznam v registri trestov). Z uvedeného vyplýva, že práve konzumácia návykových látok je u odsúdeného tým determinujúcim faktorom, ktorý u jeho osoby neprimerane zvyšuje riziko páchania trestnej činnosti. U osoby odsúdeného bolo na tomto pôsobené probačným dohľadom so zákazom požívania alkoholických nápojov (8. záznam v registri trestov), pričom zámer tohto nariadeného probačného dohľadu sa minul účinku (odsúdený spáchal v skúšobnej dobe prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a následne sa v skúšobnej dobe neosvedčil). U odsúdeného nie je prečo sa domnievať, že by opätovne nariadený probačný dohľad, ktorý by mal podobný obsah a formu ako ten, ktorý mu už v minulosti bol neúspešne nariadený, mal v správaní odsúdeného výraznejšiu odozvu ako v minulosti. Za zmienku stojí aj fakt, že v poradí poslednom odsúdení pri osobe odsúdeného konajúci súd tomuto uložil ochranný dohľad, práve z dôvodu opakujúcej sa recidívy najmä násilnej trestnej činnosti. Odsúdený je osobou, ktorá pokračovala v trestnej činnosti napriek podmienenému odsúdeniu, zákazu požívania alkoholických nápojov a predchádzajúcim výkonom nepodmienených trestov. Odsúdený akceptuje zodpovednosť za svoje predchádzajúce zlyhania (aktuálne podľa hodnotenia už nielen formálne), avšak u jeho osoby bola aj zo strany riaditeľa ÚVTOS zistená menej priaznivá resocializačná prognóza a stredné riziko zlyhania a práve z uvedených dôvodov sťažnostný súd u osoby odsúdeného nevidí dostatočne reálny predpoklad vedenia riadneho života aj s poukazom na nedostatočne preukázané polepšenie vzhľadom na správanie počas pobytu v ÚVTOS, ktoré sťažnostný súd analyzoval vyššie.

20. Odsúdený síce má možnosť ubytovania a pracovného zaradenia, nebolo však preukázaná priama spojitosť majetkovej núdze s trestnou činnosťou, za ktorú bol odsúdený, preto ani tieto faktory nemožno považovať za svedčiace v prospech žiadosti odsúdeného, čo platí aj o jeho rodinnom zázemí. Hoci aj zo spisu vplyva, že odsúdený zrejme má zachované rodinné väzby a kontakt s rodinou aj počas výkonu trestu, tieto v komplexe vyššie uvedených skutočností nepostačujú pre pozitívne rozhodnutie o žiadosti odsúdeného. Pokiaľ ide o argument prvostupňového súdu ohľadom vyššieho rizika v opätovnom páchaní trestnej činnosti v prípade osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody v kontakte s poškodenou osobou (otcom odsúdeného), tento argument sa javí sťažnostnému súdu ako predčasný, pričom by bolo nutné k tomuto vykonať dokazovanie minimálne výsluchom osôb a pripojením skorších trestných rozhodnutí odsúdeného (v otázke či ide napr. o dlhodobejší stav), či doplnením dokazovania, avšak vzhľadom na absenciu iných predpokladov pre podmienené prepustenie je tento postup nadbytočný a sťažnostný súd tento argument prvostupňového súdu nepreberá.

21. Na tomto mieste nepovažuje ďalej sťažnostný súd za potrebné opakovať vecne správnu argumentáciu prvostupňového súdu (v rozsahu, v akom bola korigovaná sťažnostným súdom) a na túto v plnom rozsahu odkazuje. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal.

22. S poukazom na vyššie uvedené, sťažnostný súd zamietol sťažnosť odsúdeného, nakoľko táto nebola dôvodná.

23. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.